

HỎI 73

NGƯỜI CHA NUÔI

Trong khi Tây Môn Khánh ở Đông Kinh thì Nguyệt nương ở nhà, thấy nhà nhiều đàn bà, e tiếng thị phi xảy tới, nên ra lệnh cho Bình An đóng cổng ngoài, cổng trong thì đêm đêm đều khóa kỹ. Nguyệt nương cùng đám thê thiếp ngày ngày ở trong phòng, ít ra tới ngoài. Mỗi khi Kính Tế có việc vào nhà trong, Nguyệt nương đều sai Xuân Hồng theo ra theo vào. Mọi việc trong nhà, Nguyệt nương đều nhất nhất kiểm soát chặt chẽ, do đó Kim Liên muốn gặp Kính Tế cũng không được, chỉ nhờ Như Ý chạy qua chạy lại đưa tin. Vì vậy Kim Liên và Như Ý tương đắc lắm, ngày thường ngồi bên nhau trò chuyện.

Một hôm Nguyệt nương soạn các quần áo của Tây Môn Khánh ra sai Như Ý và Hàn tẩu giặt. Nhưng hôm đó Xuân Mai cũng giặt quần áo, liền sai Thu Cúc sang mượn Như Ý cái võ đập quần áo. Như Ý đang cùng Nghênh Xuân giặt giũ, bảo Thu Cúc rằng:

- Bên đó cũng có cái võ đập quần áo, sao không dùng, lại sang đây mượn là thế nào? Hàn tẩu và chúng tôi đây còn phải giặt áo cho gia gia.

Nói xong nhất định không cho mượn. Thu Cúc giận dữ trở về bảo Xuân Mai:

- Chị nói tôi đi mượn, nhưng người ta đâu có cho mượn, Nghênh Xuân thì có vẻ cho mượn, nhưng Như Ý thì nhất định không chịu.

Xuân Mai bảo:

- Á à, gồm nhĩ, nó là cái gì ở nhà này mà ghê thế, mượn có cái võ để giặt quần áo mà cũng không cho. Bây giờ lấy gì mà giặt quần áo cho nương nương đây?

Kim Liên ngồi trong nghe vậy tức lắm, bảo:

- Con dâm phụ tệ thật, sao nó không cho mượn? Xuân Mai, mày cứ tới mượn lần nữa, nếu nó nhất định không cho thì cứ chửi vào mặt nó cho tao.

Xuân Mai bất đắc dĩ phải nghe lời, liền hăm hăm sang bên Bình Nhi, lớn tiếng bảo:

- Người ở trong nhà chứ có phải người ngoài đâu mà mượn có cái võ cũng không cho. Có lẽ bây giờ nhà bên này là cung cấm rồi hay sao mà khó thế.

Như Ý nói:

- Á à, nói gì lạ vậy. Nay, nói thật cho mà biết, Đại nương sai chúng tôi giặt quần áo cho gia gia chứ không phải chúng tôi giặt cho chúng tôi đâu. Lúc nãy Thu Cúc nó có sang đây mượn, tôi có bảo là để giặt quần áo cho gia gia xong sẽ đem sang, vậy mà con khốn đó về chắc lại thêm bớt, nói là chúng tôi không chịu cho mượn.

Đoạn quay sang Nghênh Xuân mà phân bua:

- Đây này, có Nghênh thư đây biết chứ có phải không đâu.

Kim Liên mấy ngày này tuy làm ra vẻ thân thiện với Như Ý nhưng thực ra là chỉ để dò xét, chứ thật sự trong lòng ghét cay ghét đắng, chỉ muốn kiếm dịp gây chuyện. Nay nhân vụ này, liền đi tìm Xuân Mai sang nhà cũ của Bình Nhi, nghe Như Ý nói vậy thì bước tới mắng:

- Con khốn kia đừng có nhiều lời, chủ mày chết rồi, bây giờ mày muốn lên thay phải không? Quần áo của gia gia chưa phải đến thứ mày phải lo. Chúng tao đây đã chết hết cả đâu mà quần áo gia gia phải để đến thứ mày lo. Mày làm chúng tao phải kính phải sợ rồi đấy nhé.

Như Ý đáp:

- Sao Ngũ nương lại nói vậy? Nếu Đại nương không ra lệnh, làm sao chúng tôi dám làm công việc sặt sóc giặt giũ cho gia gia.

Kim Liên xía xói:

- Con dâm phụ trăm thằng kia, còn nỏ mồm gì nữa, nửa đêm rót trà, sửa chân màn cho gia gia không phải là mày còn là ai? Sấn sóc manh quần tấm áo hàng ngày cho gia gia không phải là mày còn là ai? Mày lén làm những chuyện đó, tưởng chúng ta không biết hay sao?

Như Ý trả đũa ngay:

- Tôi làm gì thì làm, nhưng tôi không phải là người mưu hại ca nhi rồi hại luôn cả Lục nương đâu.

Kim Liên chặm nọc, lồng lộn lên, mặt đỏ bừng không nói được gì, chỉ sấn ngay tới, một tay túm chặt tóc Như Ý, một tay đánh tui búi. Hàn tẩu phải vội chạy tới khuyên can, Kim Liên mắng:

- Con khốn nạn kia, chủ mày vừa chết, mày đã quyến rũ chồng của chủ, mày là giống gì ở nhà này? Hay mày là con vợ thằng Lai Vương tái sinh? Nhưng mày là gì thì tao cũng không sợ, tao đánh mày cho mày biết tay.

Như Ý vùng vẫy, đẩy được Kim Liên ra, vừa vấn lại đầu tóc vừa khóc bảo:

- Tôi đến đây sau, chẳng biết vợ thằng Lai Vương là ai cả, chỉ biết nhà này gia gia cho gọi tôi về làm nhũ mẫu cho ca nhi mà thôi.

Kim Liên nói:

- Mày là vú em, sao không yên phận vú em mà còn đèo bồng làm gì, mày dựa oai gia gia mà lên mặt với mọi người, bây giờ mày thành tinh ở cái nhà này rồi phải không?

Đang ồn ào thì thấy Ngọc Lâu từ nhà trong ra bảo:

- Ngũ thư à, sao tôi mời Ngũ thư tới đánh cờ mà không thấy tới, ở đây âm ỹ lên làm gì?

Nói xong kéo Kim Liên đi.

Về tới phòng, Ngọc Lâu mời Kim Liên ngồi rồi hỏi:

- Đầu đuôi câu chuyện làm sao?

Kim Liên uống một chung trà rồi đáp:

- Con dâm phụ đó nó làm tôi giận run lên đây này, cầm chung trà cũng không vững nữa. Thư thư biết không, tôi đang

ngồi trong phòng thêu hài, Tiểu Loan được thư thư sai xuống gọi tôi, tôi gọi Xuân Mai bảo giặt quần áo, rồi sửa soạn tới với thư thư thì nghe bên ngoài cứ âm lên. Thì ra con Thu Cúc sang bên đó mượn cái võ về đập quần áo cho tôi nhưng con dâm phụ đó nhất định không cho mượn, lại bảo rằng bên này có sao lại đi mượn, nó còn đang giặt quần áo cho gia gia, không cho mượn được. Thư thư coi nó nói vậy có đáng ghét không, cái gì cũng lấy gia gia ra mà nói. Tôi tức quá mới sai Xuân Mai sang mắng cho nó mấy câu, không ngờ nó lại nói hỗn, tôi mới sang chửi cho. Tôi bảo nó có phải là chủ trong nhà này không, có ai đem nệm đi theo hông đi cưới nó về nhà này không, nó chỉ là thứ vợ Lai Vương tái sinh mà thôi. Tưởng là nó biết thân biết phận mà im đi, ngờ đâu nó lại bịa đặt chuyện này kia nói xấu tôi, tôi tức qua mới túm đánh cho nó mấy cái, rồi Hàn tẩu chạy tới can. Kể ra thì Đại nương cũng có chỗ không phải, thiếu gì người sai mà phải sai nó. Nó là vú em thì cứ làm việc vú em. Thư thư biết không, con này gớm lắm, nó thành yêu thành tinh trong nhà này rồi đấy. Mấy hôm nọ, gia gia xuống nghỉ đêm tại phòng cũ của Lục nương, việc hầu hạ giường màn là việc của các a hoàn, vậy mà nó giành làm. Rồi đêm đêm chẳng biết nó nói những gì mà cứ to nhỏ với gia gia suốt đêm, rồi buông màn đắp chăn cho gia gia, rồi hai người làm chuyện đồi bại. Từ đó gia gia cho tiền nó sắm sửa, lại lấy lụa vải may quần áo cho nó. Thư thư cũng không biết đâu, ngày đoạn thất của Lục nương mới đây, lão già vô liêm sỉ nhà mình bước vào phòng, mấy a hoàn cũ của Lục nương đang ngồi, lão già bảo: "Rượu thịt cúng đây khỏi phải mang lên thượng phòng làm gì, để đây cho các người ăn". Thế là trong khi mấy a hoàn ăn uống ngoài này, thì lão già và con dâm phụ hú hí ngay ở phòng trong. Không ngờ lúc đó tôi bước vào, con dâm phụ thấy tôi thì sợ lắm, không dám nói gì mà vội lủi ngay. Bây giờ thì thư thư thấy không? Con dâm phụ đó ăn diện chải chuốt gớm lắm, cứ như là Bình Nhi tái sinh ấy thôi. Đại nương thì suốt ngày chỉ chúi trong phòng, chẳng biết chuyện gì, tôi có nói thì Đại nương chẳng chịu nghe, lại còn đuổi ra là khác nữa, chán lắm.

Kim Liên nói một thôi một hồi rồi ngồi thở dốc. Ngọc Lâu cười:

- Thư thư mà có quyền trong nhà này thì phải biết.

Nói xong dọn bàn cờ ra, hai người đánh cờ giải trí...

Chiều hôm đó, Tây Môn Khánh về tới huyện Thanh Hà, nhưng sai Bôn Tứ và Vương Kinh đem hành lý về nhà trước, còn mình thì đưa Hà Thiên hộ tới nha môn, sai quân hầu quét dọn công thự để Hà Thiên hộ tạm trú. Sau đó mới cưới ngựa về nhà.

Tối nhà, Tây Môn Khánh vào ngay thượng phòng. Nguyệt nương lo sai lấy nước để chồng tắm rửa. Xong xuôi, Tây Môn Khánh sai gia nhân lập bàn thờ giữa sân, đốt trầm thắp hương để tạ trời đất. Nguyệt nương hỏi:

- Chàng khẩn vái chuyện gì mà phải lễ tạ vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Nàng không biết đâu, hôm hai mươi ba tháng mười một vừa rồi, khi tôi vừa qua sông Hoàng Hà, tới trấn Bát Giác thuộc huyện Cận Thủy thì gặp gió lớn, đất đá bay mù trời, lúc đó trời lại gần tối mà cách xa cả trăm dặm cũng chẳng thấy có nhà cửa gì, ai cũng hoảng lên. Riêng tôi thì vàng bạc lễ vật lại nhiều, lỡ bọn cường khấu kéo tới thì biết làm sao. May mà tìm được ngôi chùa cổ hư nát, các hòa thượng trong chùa nghèo đến nỗi chẳng có lấy ngọn nến mà thắp, ăn thì chỉ ăn cháo. Tôi tá túc tại đó một đêm, hôm sau trời bớt gió mới tiếp tục về được. Lần đi này khổ cực gấp mười lần trước. Lần trước đi vào mùa hè, tuy khổ cực nhưng còn ít, lần này đi vào mùa đông, trời tuyết lạnh như cắt, mưa gió ướt át lầy lội mà còn sợ hãi nữa. Nhưng vậy mà cũng còn may, chứ nếu đang qua sông Hoàng Hà mà gặp gió dữ như vậy thì còn gì tính mạng. Tôi nghĩ là trời đất đã phù hộ cho tôi được bình an nên phải lễ tạ. Bây giờ chỉ lễ tạm, đến mồng một tháng mười hai này phải giết lợn giết dê để lễ tạ đền hoàng mới được.

Nguyệt nương lại hỏi:

- Hồi này sao chàng không về nhà ngay, còn ghé qua nha môn làm gì vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hạ đại nhân thăng chức Chỉ huy, phải ở lại kinh làm việc, không về nữa. Vị quan thay thế là Hà Thiên hộ, cháu của Hà Thái giám tại triều, cũng mới thăng chức đây. Hà Thiên hộ tên là Thừa Thọ, chỉ mới chừng hai mươi tuổi, còn trẻ người non dạ không biết gì, nên ông chú là Hà Thái giám khẩn khoản nhờ tôi chỉ dẫn cho mọi điều. Nếu tôi không dựa tới nha môn tìm chỗ cho ở tạm rồi Hà Thiên hộ biết xoay trở ra sao. Hiện tại thì tôi đã đứng ra mua giùm cho Hà Thiên hộ ngôi nhà của Hạ đại nhân rồi, giá là một ngàn hai trăm lạng. Chừng nào Hạ đại nhân dọn đi thì Hà Thiên hộ sẽ đem gia quyến tới. Hôm nọ chẳng biết ai chỉ vẽ, Hạ đại nhân đem tiền nhờ Lâm Chân nhân nói với Chu Thái úy, xin ở lại làm việc trong ba năm. Mà Hà Thái giám lại nhờ Thái sư nói cho Hà Thiên hộ được về đây. Thái sư chẳng biết làm sao, may nhờ Địch Thân gia nói giùm tôi nên tôi mới được về nhà, chứ không thì đã bị đày đi nơi nào xa tít rồi còn đâu. Lúc tiễn tôi ra về, Địch thân gia mới nói, làm tôi toát mồ hôi. Địch thân gia cũng có vẻ giận tôi, vì tưởng tôi tiết lộ cho Hạ đại nhân biết. Nhưng thật sự thì tôi có nói gì đâu. Thật không biết ai đã nói cho Hạ đại nhân chuyện đó.

Nguyệt nương bảo:

- Không phải tôi nói gì, nhưng quả là chàng hay sơ suất lắm, chuyện gì cũng nói cho người này biết, người kia biết, nhiều khi vô tình mà mang họa vào thân, đến lúc biết ra thì đã muộn.

Tây Môn Khánh kể tiếp:

- Lúc tôi ra về, Hạ đại nhân cũng khẩn khoản nhờ tôi qua lại coi sóc nhà cửa gia đình hộ. Hôm nào nàng mua ít đồ gì tới biếu bên đó.

Nguyệt nương đáp:

- Mồng hai tháng sau là ngày sinh nhật của Hạ Đại nương, tôi sẽ đến luôn một thể. Còn chàng từ nay cũng nên sửa đổi cái tính sơ suất đi.

Đang nói chuyện thì Đại An vào hỏi:

- Bôn Tứ nói là muốn tới nhà Hạ đại nhân, gia gia có cho đi bây giờ hay không?

Tây Môn Khánh bảo:

- Người ra bảo nó cứ ăn cơm đi đã.

Đại An vừa ra thì Kiều Nhi, Ngọc Lâu, Tuyết Nga, Kim Liên và Đại thư bước vào lạy chào thăm hỏi. Tây Môn Khánh chợt nhớ lại lần trước, từ Đông Kinh về, còn thấy Bình Nhi ra chào, lần này thì vắng bóng. Nghĩ tới đó thì lòng đau như cắt, chuyện trò vài câu, bèn xuống phòng Bình Nhi, tới trước bàn thờ vái mấy vái rồi úa lệ. Như Ý, Nghênh Xuân và Tú Xuân đều ra lạy chào.

Nguyệt nương một mặt sai dọn tiệc tẩy trần, một mặt gọi đám quân hầu của Chu Thủ bị vào thưởng cho bốn lạng bạc, gọi là an ủi công lao theo Tây Môn Khánh đi về, lại sai đem thiệp đến cảm ơn Chu Thủ bị. Lại gọi Lai Hưng, bảo sửa soạn nửa con lợn, nửa con dê, bốn chục cân mì, một bao gạo thơm, một vò rượu lớn, hai con vịt quay, hai chục con gà cùng rất nhiều thực phẩm khác, sai đem tới nha môn cho Hà Thiên hộ, gọi là lễ hạ trình. Một tên đầu bếp cũng được phái tới để nấu nướng cho Hà Thiên hộ.

Nguyệt nương đang sai phái gia nhân tại đại sảnh thì Cẩm Đồng vào thưa:

- Ôn tiên sinh và Ứng nhị gia tới chào.

Nguyệt nương vội sai mời chồng ra. Tây Môn Khánh cho mời hai người lên đại sảnh. Hai người bước lên gặp mình vái chào thăm hỏi. Tây Môn Khánh đáp lễ rồi nói:

- Đa tạ nhị vị đã có lòng trông nom nhà cửa giùm trong lúc tôi vắng nhà.

Bá Tước nói:

- Sáng sớm hôm nay tự nhiên có con chim khách tới nhà tôi kêu âm ỹ, tiện nội bảo là chắc đại ca về, rồi giục tôi tới xem đại ca về chưa. Tôi bảo là đại ca đi chưa được nửa tháng, hôm nay làm sao đã về kịp. Nhưng tiện nội cứ giục đi. Nhưng mãi bây giờ tôi mới đi, thì ra đại ca đã về rồi thật. Xin mừng đại ca bình an.

Tây Môn Khánh cảm ơn rồi mời hai người ngồi. Gia nhân đem trà ra. Mọi người uống trà nói chuyện. Bá Tước thấy gạo thít thực phẩm xếp đầy trước thêm đại sảnh thì hỏi:

- Đại ca đem cho ai vậy ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Vị đồng liêu mới của tôi là Hà đại nhân cùng về một lượt với tôi nhưng Hà đại nhân đảo nhậm một mình, chưa đem gia quyến theo, hiện tạm thời ở tại công thự trong nha môn, mấy thứ này là đem tới cho Hà đại nhân. Tôi định ngày mai dọn tiệc khoản đãi Hà đại nhân, tiệc cũng chẳng có ai, tôi chỉ định mời nhị vị đây và Ngô Đại cứu mà thôi.

Bá Tước nói:

- Ngô Đại cứu và đại ca là quan, tiên sinh đây cũng là người khoa cử chữ nghĩa, mình tôi bạch đình dân già, làm sao dự tiệc đó. Hà đại nhân coi tôi ra gì, tôi tới để làm trò cười hay sao ?

Tây Môn Khánh cười:

- Nếu vậy thì để nhị ca đội cái khăn trung tinh của tôi vậy.

Ba người cùng cười, Bá Tước bảo:

- Khăn đại ca tôi làm sao đội vừa, đầu tôi tám tấc ba mà.

Ôn Tú tài bảo:

- Hay để nhị gia đội thứ khăn nho sinh của tôi vậy, đầu tôi cũng tám tấc ba.

Tây Môn Khánh bảo:

- Tiên sinh đừng cho mượn, sau này Ứng nhị ca quen đi mà mượn hoài, vị quan nào thuộc bộ Lễ mà biết được thì lại phiền tới tiên sinh đó.

Ôn Tú tài chỉ cười, lát sau hỏi:

- Hạ đại nhân không trở về đây nữa hay sao ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hạ đại nhân bây giờ đường đường là một vị Chỉ huy tại kinh, được mặc áo kỳ lân, cao sang quyền quý, còn trở về đây làm gì nữa.

Qua vài tuần trà, Tây Môn Khánh sai Đại An cầm thiệp cùng vài gia nhân đem lễ vật tới Hà Thiên hộ rồi mời Ôn Tú tài và Ứng Bá Tước vào thư phòng cạnh đại sảnh trò chuyện. Lại sai gọi bốn ca công Ngô Huệ, Trịnh Xuân, Trịnh Phùng và Tả Thuận tới, chuẩn bị cho bữa tiệc hôm sau.

Lát sau gia nhân dọn tiệc ra. Tây Môn Khánh bảo:

- Mời cậu Kính Tế tới cho vui.

Kính Tế bước vào vái chào mọi người rồi ngồi xuống một bên.

Bữa tiệc bắt đầu, mọi người uống rượu trò chuyện, Tây Môn Khánh kể lại những nỗi vất vả sợ hãi dọc đường. Bá Tước nói:

- Đại ca có phúc lớn, gặp tai họa sao được, dẫu có tiểu nhân mưu hại cũng chẳng hề hấn gì.

Ôn tú tài nói:

- Người hiền thì có sợ gì tai họa tới, vả lại lão gia đi đây là vì vương sự, trời cũng biết mà a hộ chứ.

Tây Môn Khánh quay sang hỏi Kính Tế:

- Ở nhà có chuyện gì lạ không?

Kính Tế đáp:

- Ở nhà vô sự, chỉ có An lão gia ở Công bộ sai người đến hỏi hai lần. Hôm qua cũng còn cho người tới hỏi, con nói là nhạc phụ chưa về.

Đang nói chuyện thì Bình An vào thưa:

- Các chức việc trong nha môn tới thưa việc.

Tây Môn Khánh bước ra đại sảnh đứng chờ. Mấy viên chức bước vào quỳ lạy. Viên tiết cấp hỏi:

- Chừng nào thì lão gia tới tái nhậm? Việc tổ chức lễ này thì phải xuất công quỹ bao nhiêu?

Tây Môn Khánh bảo:

- Thì các người cứ chiếu lệ cũ mà làm.

Viên lệnh sử thưa:

- Năm ngoái thì chỉ có một mình lão gia áo nhậm năm nay thì lão gia được thăng chức tái nhậm, mà lại thêm Hà lão gia áo nhậm, như vậy là có tới hai việc một lúc, không thể chiếu theo lệ cũ được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì xuất thêm mười lạng về phần Hà đại nhân là được.

Hai người vâng lệnh định lui ra thì Tây Môn Khánh gọi lại bảo:

- Còn ngày thượng nhậm, các người thưa với Hà lão gia để lão gia chọn.

Hai người đáp:

- Hà lão gia thì định chọn ngày hai mươi bảy tháng này.

Tây Môn Khánh gật đầu:

- Vậy cũng được.

Hai người lạy chào cáo lui.

Mấy viên chức ra về thì Kiều đại hộ tới chào hỏi chúc mừng.

Tây Môn Khánh muốn giữ lại nhưng Kiều đại hộ chỉ uống trà xong rồi cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn Kiều đại hộ rồi trở vào thư phòng cùng Ôn tú tài và Bá Tước ăn uống tới tối. Khi hai người ra về, Tây Môn Khánh vào phòng Nguyệt nương nghỉ.

Hôm sau Tây Môn Khánh sai dọn tiệc để khoản đãi Hà Thiên hộ.

Văn tẩu nghe tin Tây Môn Khánh đã về, liền thưa với Vương Tam. Vương Tam sai người đem lễ vật lại mừng. Tây Môn Khánh cũng sai Đại An đem lễ vật tới biếu Lâm thái thái và viết thiệp tạ lỗi vì đã không tới dự lễ sinh nhật của Lâm thái thái được. Thái thái thưởng cho Đại An ba tiền.

Sau đó Tây Môn Khánh đích thân trông coi cho gia nhân trang hoàng bày biện trên đại sảnh. Ngô Đại cữu, Ôn tú tài và Ứng Bá Tước đã đến từ sớm. Chủ khách dùng trà nói chuyện. Tây Môn Khánh sai gia nhân đem thiệp tới mời Hà Thiên hộ.

Đám ca công cũng bước lên lạy chào. Bá Tước không thấy Lý Minh bèn hỏi:

- Hôm nay sao đại ca không cho gọi Lý Minh?

Tây Môn Khánh đáp:

- Nó không đến nhà tôi thì thôi, tôi không cho gọi làm gì.

Bỗng thấy Bình An cầm thiệp vào thưa:

- Chu lão gia tại soái phủ tới thăm, hiện đã xuống ngựa tại cổng.

Ba người vội lách vào trong. Tây Môn Khánh mũ áo chỉnh tề bước ra nghênh tiếp. Đồi bên thì lễ, Chu Thủ bị chào hỏi và chúc mừng. Tây Môn Khánh cũng cảm tạ về việc đã cho mượn người và ngựa trong dịp đi Đông Kinh, Chu Thủ bị hỏi về việc

triều kiến, Tây Môn Khánh nhất nhất thuật lại đầy đủ. Chu Thủ bị hỏi:

- Hạ đại nhân không về đây nữa, nhưng chừng nào thì cho người đem gia quyến đi ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Nghe Hạ đại nhân nói là sang tháng. Ngồi nhà ở đây thì đã bán lại cho Hà Thiên hộ mới thăng chức và thuyên chuyển về sở Đề hình mình đây. Hiện Hà Thiên hộ tạm ngụ tại công thự của nha môn. Tất cả đều là do tôi lo cho Hà Thiên hộ cả.

Chu Thủ bị bảo:

- Vậy cũng tiện.

Nhân thấy đại sảnh đang bày bàn tiệc bèn hỏi:

- Hôm nay đại nhân khoản đãi khách quý nào vậy ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay văn sinh có chén rượu nhạt gọi là tiệc tẩy trần, đãi Hà Thiên hộ, chỗ đồng liêu với nhau, ít nhất cũng phải cho chu đáo.

Hai người nói thêm vài câu chuyện nữa thì Chu Thủ bị đứng dậy nói:

- Để hôm khác văn sinh sẽ chúc mừng nhị vị.

Tây Môn Khánh nói:

- Đâu dám làm nhọc lòng đại nhân như vậy.

Hai người vái chào nhau. Chu Thủ bị lên ngựa mà về. Tây Môn Khánh quay vào cởi bỏ mũ áo, rồi cùng ba người uống rượu trong thư phòng.

Tối trưa, Hà Thiên hộ tới, mọi người thi lễ rồi phân ngôi thứ mà nhập tiệc. Trên bàn tiệc, rượu ngon thịt béo chẳng thiếu thứ gì, cạnh tiệc bốn ca công đàn hát không ngừng. Hà Thiên hộ thấy nhà cửa Tây Môn Khánh giàu sang thì phục lắm. Tiệc tới canh một, Hà Thiên hộ mới đứng dậy cáo từ, về nha môn. Ngô Đại Cữu, Ôn tú tài và Ứng Bá Tước cũng xin về. Tây Môn Khánh thưởng tiền cho đám ca công, sai gia nhân dọn dẹp rồi xuống phòng Kim Liên.

Kim Liên biết tối nay thế nào Tây Môn Khánh cũng tới với mình, nên đã trang điểm thật lộng lẫy ngồi đợi. Thấy Tây Môn

Khánh tới, Kim Liên tươi cười bước ra đón tiếp rồi sai Xuân Mai đem trà lên.

Đêm đó Kim Liên trở hết khéo léo để chiêu chuộng Tây Môn Khánh từng ly từng tý. Tây Môn Khánh muốn thế nào, Kim Liên đều đón trước mà chiêu chuộng. Tây Môn Khánh là phường hiếu sắc, thấy vậy hài lòng lắm, từ đó yêu quý Kim Liên gấp bội. Kim Liên lại càng giỏi tài nghệ quyến rũ, thiết tưởng đám kỹ nữ cũng không hơn được, thật không còn biết thế nào là điều sỉ nhục nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tây Môn Khánh đã cân đai mũ măng tới nha môn, cùng Hà Thiên hộ làm lễ cáo nhậm rồi dự tiệc ngay tại nha môn. Bữa tiệc rất linh đình, ca công vũ nữ xuất sắc nhất được gọi đến. Đám chức việc lo lắng thật chu đáo. Tối quá trưa, Tây Môn Khánh mới về nhà.

Về tới nhà đã thấy gia nhân của Vương Tam đem thiệp tới mời. Tây Môn Khánh chưa biết quyết định thế nào thì Bình An đã chạy vào báo:

- Có An lão gia thuộc Công bộ tới thăm.

Tây Môn Khánh lật đặt sửa lại mũ áo bước ra nghênh tiếp. An Lang trung đeo đai kim nhưỡng, mặc áo đoạn bạch, tươi cười bước vào, theo sau là một đám quan lại đông đảo. Thi lễ xong, hai người phân ngôi chủ khách trò chuyện. An Lang trung chúc mừng việc thăng chức rồi nói:

- Văn sinh có cho người tới hỏi mấy lần, nhưng đại nhân chưa về.

Tây Môn Khánh nói:

- Thưa vâng, cũng phải chờ triều kiến xong xuôi rồi mới về được.

Gia nhân đem trà lên, chủ khách uống trà nói chuyện. An Lang trung nói:

- Văn sinh có chuyện này muốn thưa cùng đại nhân. Vị Thái thú Cửu Giang hiện tại là Thái Thiếu Đường, đó là vị công tử thứ chín của Thái sư. Hôm nọ Thái thú có gửi thư cho biết là sẽ ghé ngang đây, văn sinh và Tống niên huynh. Tiên đại nhân, Hoàng đại nhân, bốn người sẽ đứng ra thết tiệc Thái thú,